

Jak se zahrádka probudila ze zimního spánku

Byla jednou jedna zahrádka.

Ani malá, ani velká, ani chudá, ani bohatá - právě taková, aby se v ní všem rostlinkám a stromům dobře vedlo. Přes léto se zahrádka strakatila všemi barvami, s podzimem dokvetla a na zimu se uložila ke sladkému spánku pod sněhovou duchničku.

Toho roku byla zima zvlášť dlouhá a mrazivá. Zkřehlí ptáčci - zpěváčci se často choulili jeden ke druhému v krmítku, které pan zahradník pověsil na větev staré jabloně. Vždycky tam našli něco do zobáčku: křupavé semínko, sladký drobeček nebo kuličku loje...

A tak zobali a taková zima jim byla, že ani nepípli.

Jednoho dne přiletěl do krmítka kos. Rozhlédl se po zpěváčcích a povídá: „Co se klepete? Zpívejte přece!“

„Nemůžeme“, pípali zpěváčci. „Nafoukalo by nám do krku!“

„Jednou začít musíme“, poučil je kos. „Dokud neprobudíme jarní sluníčko, bude si zima na zahrádce dělat, co bude chtít.“

A aby dokázal, že to myslí vážně, nasadil notu a zatrylkoval slavnostní kosí fanfáru. Ptačí melodie se vznesla k nebi, proklestila si cestu sněhovými mračny a doletěla až ke spícímu sluníčku. Sluníčko si udiveně protřelo oči:

„Slyším dobře, nebo se mi to jen zdálo? Takhle přece dokáže zazpívat jenom kos, když má přijít jaro!“

Vykouklo škvírou mezi mraky a uvidělo zasněženou zahrádku s promrzlými zpěváčky.

„Takhle to nenechám“, řeklo sluníčko a hned se dalo do díla: zakouslo se do bílých závějů, opatrně odloupalo ledové rampouchy z plotu, tu do sněhu navrtalo díрку, tam zase ze záhonku uštíplo cípek bílé peřiny.

Ptáčci - zpěváčci nestačili koukat, jak se zahrádka proměňuje... . Načechrali si peří a spolu s kosem se radostně rozezpívali.

Panečku! Při takovém muzicírování se to sluníčku svítilo a hrálo. Za chvíli vysušilo poslední sněhovou kaluž, kolem cestiček se zazelenala travička a v ní se zabělaly první kvítky. To sněženky vystrčily hlavy ze země a roztančily se jako baletky v nadýchaných sukýnkách.

Za sněženkami vykoukly modré kštiny šafránů, žlutě se rozsvítily narcisky a v koutku u plotu se plaše rozvoněly první fialky.

„Tak“, oddechlo si spokojeně sluníčko. „Konečně je zima za horama!“

Rozhlédlo se po jarní strakaté zahrádce a pobídlo zpěváčky:

„Zpívejte pěkně nahlas! Ať se jarním kytičkám dobře kvete!“

Zpěváčci nasadili tón na novou písničku a celá zahrádka se dala do voňavého tanečku.

Sněženky

$\text{♩} = 86$

F Gm/C F Gm/C F

My jsme sně - žen - ky, jar - ní pa - nen - ky. Su - kýn - ky se
My jsme ky - tič - ky, bí - lé suk - nič - ky. Když má zi - ma

Dm7 Gm C F

roz - tan - či - ly, cin - ká, cin - ká zvo - nek bí - lý, hlá - sek
na ka - hán - ku, z dlou - hé - ho nás bu - dí spán - ku pta - čí

Gm/C F C F

pře - ten - ký. My jsme sně - žen - ky.
pís - nič - ky. My jsme ky - tič - ky.